

Møte torsdag den 20. februar kl. 21.45

President: Geir - Ketil Hansen

Dagsorden (nr. 20):

1. Innstilling fra kirke-, utdannings- og forskningskomiteen om lov om endring i lov 17. juli 1998 nr. 61 om grunnskolen og den videregående opplæringen (opplæringsloven) (Innst. O. nr. 65 (2002-2003), jf. Ot.prp. nr. 25 (2002-2003))
2. Referat

Sak nr. 1

Innstilling fra kirke-, utdannings- og forskningskomiteen om lov om endring i lov 17. juli 1998 nr. 61 om grunnskolen og den videregående opplæringen (opplæringsloven) (Innst. O. nr. 65 (2002-2003), jf. Ot.prp. nr. 25 (2002-2003))

Vidar Bjørnstad (A) (ordfører for saken): Som saksordfører har jeg gleden av å legge fram en innstilling som har bred tilslutning her i Stortinget. Med en grundig og balansert nok redegjørelse er det da heller ikke sikkert at alle vil ha behov for å redegjøre for det samme.

Dokumentasjon av realkompetanse er en viktig del av hele kompetansereformen, som skal bidra til å utvikle individets, arbeidslivets og samfunnets behov for kompetanse, og få denne verdsatt. Det er positivt både for den enkelte og for samfunnet at en kan nyttiggjøre seg alle formelle og uformelle kvalifikasjoner en person har tilegnet seg gjennom utdanningssystemet, lønnet og ulønnet arbeid, organisasjonsmessig virksomhet, familieliv og samfunnsniv.

Kompetansereformen har hittil bidratt til å gi voksne en rett til grunnskole og videregående opplæring. Videre er det innført en rett til å få sin realkompetanse beskrevet og verdsatt ved inntak til videregående opplæring samt rett til opptak til høyere utdanning på bakgrunn av realkompetanse.

Hele komiteen mener mulighetene for dokumentasjon av realkompetanse kan bidra til å sikre voksne både nødvendig opplæring og arbeid. Dette fremmer både livslang læring og et inkluderende arbeidsliv. Det å anerkjenne og løfte fram andre måter å tilegne seg kompetanse på enn gjennom tradisjonell utdanning er viktig for å jevne ut forskjeller mellom bl.a. sosiale grupper og landsdeler.

Denne saken gjelder en utvidelse av muligheten for realkompetansevurdering for voksne som har rett til videregående opplæring. Dagens ordning er begrenset til voksne som tar sikte på videregående opplæring.

En enstemmig komite støtter lovendringen, som åpner for rett og bruk av realkompetansevurdering når formålet ikke er videreutdanning, slik at også personer som ønsker å dokumentere yrkeskompetansen sin med sikte på arbeid, får anledning til det. Det vil også omfatte personer som ikke har rett til videregående opplæring, men blir henvist fra kommune, Aetat eller trygdeetat.

Komiteen er enig i at yrkesprøving er en velegnet metode for vurdering av realkompetanse, en billett til arbeidslivet, og er spesielt aktuelt for innvandrere som enten mangler dokumentasjon eller har problemer med godkjenning av kvalifikasjoner. Vi understreker at lovendringen ikke må endre eller berøre ordningen med praksiskandidater eller fag-/svennebrev.

Når det gjelder ansvar for og finansiering av en utvidet mulighet for realkompetansevurdering, deler komiteen seg. Jeg overlater til Fremskrittspartiet å begrunne sin mindretallsinnstilling på disse punkter og vil for min del redegjøre for en samlet oppfatning fra de andre partienes side. Men skulle jeg driste meg til å beskrive og karakterisere Fremskrittspartiets innstilling, må det bli at den er lite samlende og koordinert og ikke gir noen anvisning i forhold til finansieringen av en slik endring.

Arbeiderpartiet og de øvrige partiene legger til grunn at fylkeskommunen, også som for dagens ordning, skal tilrettelegge for og gjennomføre den utvidede muligheten for realkompetansevurdering. Samordning er viktig for å utvikle et nasjonalt system. Dette vil også gjelde for dem som ikke har rett til videregående opplæring, men som blir henvist fra kommune, Aetat eller trygdeetat. Selv om det ikke lovfestes, bør fylkeskommunen også være åpen for realkompetansevurdering av personer uten rett til videregående opplæring etter initiativ fra andre aktører, slik også departementet antyder i proposisjonen.

Flertallet er enig i at fylkeskommunen skal dekke utgiftene til kompetansevurdering og kompetansebevis for voksne med rett til videregående opplæring, mens kommune, Aetat og trygdeetat dekker kostnadene for de personene som disse henviser.

Departementet mener at lovendringen skal gjennomføres uten tilførsel av friske midler. Dette kan ikke komiteens flertall slutte seg til over bordet. Flertallet er i tvil om intensjonen med lovendringen kan gjennomføres uten økte kostnader, og vil her spesielt peke på fylkeskommunens oppfølgingsansvar.

Målsettingen med utvidelsen av ordningen er jo at flere skal få anledning til realkompetansevurdering og yrkesprøving. Det virker ikke rimelig at fylkeskommunen skal få dekt kostnader for dem som blir henvist fra andre etater, men selv ikke vil ha økte kostnader for et forhåpentligvis økt antall personer med rett til videregående opplæring som vil ønske en yrkeskompetansevurdering.

Jeg skal la det være med dette, så lenge det er et bredt flertall i komiteen som mener proposisjonen ikke gir grunnlag for å vurdere omfanget av fremtidige utgifter knyttet til ordningen, men er opptatt av at det må tilføres nok midler til at dette blir en rettighet med innhold. Flertallet ber derfor departementet komme tilbake i statsbudsjettet for 2004 med en nærmere vurdering av og anslag over de økonomiske konsekvenser og direkte utgifter knyttet til ordningen.

Avslutningsvis er flertallet også opptatt av at de ulike offentlige instansene bistår personer som har fått en realkompetansevurdering der det f.eks. er påvist behov for utdanning eller annen oppfølging. Dette må evalueres underveis i forbindelse med etableringen av et nasjonalt

system for dokumentasjon og verdsetting av realkompetanse.

Arbeiderpartiet er fornøyd med innstillingen og lovendringen. En ny brikke er på plass i kompetansereformen, en reform til fordel for den enkelte og for samfunnet.

Søren Fredrik Voie (H): Det foreliggende forslag til endringer av opplæringsloven kompletterer folks mulighet til å få prøvd og dokumentert sin realkompetanse. Fra før har vi systemer og rettigheter som gir mulighet til å søke om opptak til høyere utdanning og også mulighet til forkortet studietid med bakgrunn i vurdering av den enkelte students realkompetanse. Tilsvarende systemer finnes for videregående opplæring, knyttet til inntak og eventuell avkorting av opplæring, men bare for såkalte rettighetselever.

Den lovendring vi nå behandler, har som siktemål å åpne for realkompetansevurdering ikke bare når formålet er utdanning, men også når man ønsker å dokumentere sin yrkeskompetanse med sikte på å kunne få jobb og innpass i arbeidsmarkedet. Jeg synes det er en meget god hensikt og en helt nødvendig lovendring for å kunne gi flere personer mulighet til å skaffe seg varig arbeid, men også for å få formalisert et system som gjør det mulig å få dokumentert faglige ferdigheter, enten disse er tilegnet gjennom tidligere utdanning eller ved praktisk erfaring fra tidligere arbeid.

Lovendringen vil kunne gjøre det lettere for personer som av ulike grunner har vært ute av arbeidsmarkedet, å vende tilbake til aktivt yrkesliv. Personer som tidligere ikke har vært i ordinære arbeidsforhold, vil kunne få dokumentert sin kompetanse for arbeidslivet, f.eks. kompetanse ervervet gjennom deltakelse i ulike former for frivillig arbeid eller fra den såkalte tredje sektor. Dette vil bidra til at flere vil kunne bli deltakere i produktivt arbeidsliv.

Sist, men ikke minst har det hittil vært et problem for mange å få godkjent utdanning og yrkeserfaring fra utlandet i det norske utdanningssystemet og i arbeidslivet. Mange har ofte måttet ta hele utdanningen på nytt i Norge eller få tilbud om jobber som ikke er i samsvar med deres reelle kvalifikasjoner. For denne gruppen arbeidssøkere tror vi den foreliggende lovendring kan bli til stor hjelp.

En av de beste former for integrering vi kan iverksette, er å la innvandrere få innpass i vårt utdanningssystem og i særdeleshet i vårt arbeidsliv. Det å ha en jobb, det å kunne tjene sine egne penger og forsørge seg selv og sin familie gjennom eget arbeid, er noe av den beste livslykken vi kan gi et medmenneske. I dette perspektivet tror jeg også denne lovendringen kan være et lite bidrag.

Jeg finner også – i likhet med saksordføreren – grunn til å understreke at yrkesprøving og realkompetansevurdering ikke erstatter våre nåværende etablerte og gode ordninger med yrkesutdanning og fagprøver, heller ikke fagprøver for såkalte praksiskandidater. Dette er gode, vel ansette og innarbeidede ordninger og systemer som fortsatt vil være hovedalternativene på veien mot en yr-

kes- og fagkompetanse. Yrkesprøving og realkompetansevurdering er et supplement til dette.

Fylkeskommunene har i dag ansvaret for yrkesopplæringen i videregående skole og administrerer også i stor grad fagprøvesystemene. Da finner jeg det også naturlig at fylkeskommunene blir tillagt ansvaret for realkompetansevurdering og yrkesprøving. Dersom det i framtiden skulle bli endringer i fylkeskommunens ansvar for videregående opplæring med tilhørende arbeidsoppgaver, finner jeg det naturlig at også yrkesprøving og realkompetansevurdering følger med til den nye ansvarshavende. I denne sammenheng finner jeg ikke grunn til å gå nærmere inn på dette.

I komiteen har det også vært en viss diskusjon om kostnadene forbundet med denne ordningen og eventuell kompensasjon til fylkeskommunene for kompetansevurdering og utstedelse av kompetansebevis. Proposisjonen legger opp til at kostnadene deles mellom ansvarlige myndigheter, fylkeskommunen, Aetat, trygdeetaten og kommunen. Og flertallet ber i innstillingen om at departementet vurderer de økonomiske konsekvenser nærmere i statsbudsjettet for 2004.

Jeg tror det er helt nødvendig at vi vinner noe erfaring med ordningen før det eventuelt bevilges ekstra ressurser. Det har sammenheng med usikkerhet knyttet både til omfang, praktisk opplegg i den enkelte fylkeskommune og innføring av kostnadseffektive rutiner. Her bør departementet påse at det skjer læring og erfaringsutveksling både mellom de enkelte fylkeskommuner og mellom de berørte offentlige etater, slik at systemer og rutiner blir best mulig både for brukere og for myndighetene.

Jeg tror det foreliggende lovendringsforslag er et lite skritt på veien for å bedre mulighetene på arbeidsmarkedet for en gruppe av personer som hittil har møtt unødvendige vansker når de har forsøkt å få mulighet til å utnytte sine evner og sin arbeidskapasitet.

Ursula Evje (FrP): Først vil jeg henlede oppmerksomheten på et spørsmål fra representanten Sortevik i spørretimen i går, hvor statsråden på siste tillegsspørsmål om fornuften og rimeligheten i forhold til ressursbruk ved å utarbeide eksamener og foreta sensur på 50 språk bl.a. svarer:

«I morgen skal Odelstinget behandle et forslag vedrørende endring i opplæringsloven som dreier seg om adgang til å få dokumentert sin yrkeskompetanse og skaffe seg kompetansebevis.»

Adgang til kompetansevurdering er snarere, slik vi ser det, adgang til henvisningsrett/henvisningsplikt, noe jeg kommer tilbake til.

Videre sier statsråden, og det er også Fremskrittspartiets syn:

«Hvis mennesker har reell kompetanse, er det effektivt å la dem få lov til å dokumentere det.»

Det er først når statsråden kommer med uttalelser om en forenkling av den ordinære kvalitetsvurderingen ved å redusere eksamensavviklingen fra to til én gang i året for alle elever, at Fremskrittspartiet faller av. Dette utsagn betyr etter vårt syn en vesentlig svekkelse av et allerede

(Evje)

svakt kvalitetssikringssystem for den grunnleggende opplæringen, som skal gi bl.a. generell studiekompetanse.

Ved behandlingen av Innst. S. nr. 78 for 1998-99 ble realkompetanse som begrep innført mot Høyres, Kristelig Folkepartis og Venstres stemmer. Realkompetanseprinsippet er at det er den faktiske kompetanse som er avgjørende, og ikke hvordan denne kompetansen er ervervet. Dette var også et av kjernepunktene for Buer-utvalget. Dette prinsippet, eller arbeidslivets egenverdi i forhold til etter- og videreutdanning, også innen akademia, har gitt den enkelte institusjon et langt større ansvar for kvalitetssikring av realkompetansen for å møte de krav institusjonene må stille for å få en forsvarlig gjennomstrømning. Det store ansvar som ble lagt på de høyere utdanningsinstitusjonene ved flertallsvedtaket om realkompetanse, kan likestilles med det ansvar arbeidsgiverne har for ansettelse og kompetansekartlegging i egen bedrift og for bedriftens arbeidsmiljø.

Når nå fylkene i henhold til Regjeringen skal overta de private bedriftenes ansvar for å kontrollere om arbeidssøkende har den kompetansen bedriften har behov for og ønsker, er det i seg selv et større problem enn de konstruerte innvendingene Høyre hadde ved behandling av kompetansereformen. La meg kort minne om hva Høyre mente 19. januar 1999 om systemer for dokumentasjon av realkompetanse:

«Etter Høyres oppfatning har vi allerede i dag et rimelig fleksibelt system, fordi vi har retten til å gå opp til privatisteksamen i utgangspunktet på alle nivåer i utdanningssamfunnet.»

Den gang var det Høyres prinsipielle syn at med unnatak av høyere utdanning var det anledning for enhver til å gå opp til prøve og dokumentere hvorvidt man har eller ikke har kompetanse.

Det viktigste er at arbeidsplassene fungerer som et læringsmiljø, og at det på den måten gis den nødvendige stimulans til at alle arbeidstakere, uansett om de er yngre, middelaldrende, eldre eller innvandrere, får et ekte ønske om å lære. Om det er noe område markedsmekanismen med fordel kan slippes fri på, og kan bidra til å løse problemer på, er det nettopp på dette feltet.

Det burde være plass for alle kreative og gode krefter som kan komme opp med innovative og kvalitetsfremmende løsninger. Fremskrittspartiet har ikke et så ensportet syn at dette må fylkeskommunen få lov til å drive med, slik at de også har noe å gjøre. Fremskrittspartiet vil legge ned fylkeskommunen så fort som mulig. Vi trodde dette også var Høyres uttalte politikk, men vi har åpenbart latt oss føre bak lyset. For Fremskrittspartiet er det viktig ikke å tilføre fylkeskommunen nye oppgaver som en form for livbergende førstehjelp.

Meldingen gjør et skille mellom voksnes rett til videregående opplæring og dem som ikke har denne retten. Voksne uten rett skal henvises til vurdering fra en offentlig instans. Hvis vi går ut fra regjeringspartienes syn i 1999, er dette et kvantesprang. I Regjeringen ønsker de å få en ny form for dokumentasjon av arbeidserfaring og

kanskje rosemalingskurs for å bli attraktive i forhold til arbeidsmarkedet. Til overmål skal det være en offentlig henvisning til en slik utredning. Hvor har det blitt av retten til privatistprøving, som man glødet så for i forrige periode?

Henvissningsbegrepet kan fort oppfattes som en form for ytterligere klientifisering av arbeidsledige, for ikke å snakke om dem som får sitt daglige liv administrert av trygdekontor og kommune. Fremskrittspartiet vil at alle mennesker skal ha rett til å få prøvd eller vurdert sin samlede kompetanse, men det må ikke bygges opp et nytt byråkrati som kan oppfattes som i hovedsak å ha som oppgave å dokumentere kompetanse i forhold til arbeidsinnvandring, som Regjeringen åpenbart har som et mål.

Arbeidsinnvandring kan nå oppfattes som viktigere enn å få arbeidsledige i arbeid. Det har vært Aetats ansvar å vurdere realkompetanse i forhold til arbeidsliv i deres strev med å formidle arbeid. Videre finnes alle institusjoner med eksamensrett, både offentlige og private, som kan utføre denne oppgaven. Vi har flere headhuntingfirmaer som er meget kompetente, for ikke å snakke om de seriøse vikarbyråene. Det er ganske enkelt helt ubegripelig at dette skal og må være en offentlig oppgave, øremerket fylkeskommunen.

Fremskrittspartiet viser til behandlingen i sosialkomiteen av St.meld. nr. 14 for 2002-2003 om samordning av Aetat, trygdeetaten og sosialtjenesten. Videre vises det til Ot.prp. nr. 28 for 2002-2003 om introduksjonsordning for nyankomne innvandrere, som er til behandling i kommunalkomiteen. Vi hadde forventet at Regjeringen hadde gjort et samordnende arbeid for å oppnå et helhetlig godt resultat, men vi står med en klar fornemmelse av at Regjeringen har en hang til å fremme mange små saker i håp om at Stortinget ikke vil oppdage at alle de små sakene til sammen utgjør store reformer, som krever store summer slik at man kan tvinge det gjennom i budsjettforhandlinger eller overlate finansieringsproblemet til kommende regjeringer.

Fremskrittspartiet vil ha et dokumentasjonssystem som drives av markedet via gode kvalitetssikringsprogrammer og finansiert via en statlig stykkprisordning. Det er videre et krav om at dokumentasjonsretten må gjelde alle som ønsker det for egen regning.

Videre ønsker Fremskrittspartiet at det må utarbeides betryggende og kvalitetssikrende ankenemuligheter, slik at den enkeltes rettsfølelse ikke blir krenket.

Jeg tar opp forslaget i innstillingen på vegne av Fremskrittspartiet og representanten Simonsen.

Presidenten: Ursula Evje har tatt opp det forslaget hun refererte til.

Klokken har nå passert 22.00, og den reglementsmessage tid for ettermiddagens møte er omme. Presidenten vil foreslå at møtet fortsetter inntil dagens kart er ferdigbehandlet. – Det anses vedtatt.

Rolf Reikvam (SV) (komiteens leder): Det er fritt fram for enhver å gi uttrykk for den forvirring som rår i

ens hode. Det siste innlegget var jo et sterkt uttrykk for det.

Den saken vi nå behandler, kan se ut som en liten og ubetydelig sak. Men det er galt. Dette er en viktig og stor sak fordi vi gjennom de vedtak vi gjør i dag, bryter et monopol.

Det er ikke lenger bare de etablerte utdanningssystemer med sine læreplaner og eksamener som skal gi uttelling ved utstedelse av kompetansebevis. Den ofte litt latterliggjorte livets skole får en etterlengtet aksept. Den ofte tause og skjulte kunnskap skal nå vurderes opp mot læreplanen i de ulike fag. Med denne endringen formaliserer vi et nytt og utvidet syn på kunnskap, og vi erkjenner at kunnskap kan man tilegne seg på ulike måter og i ulike sammenhenger.

Dessuten understreker vi at prøving av kompetanse som man har tilegnet seg utenfor skolen, ikke skal underlegges vanlige prøveformer. Dette er viktig og helt avgjørende, for vi vet at mange av dem som nå har behov for å få prøvd den kompetanse som de har tilegnet seg i arbeidslivet eller på andre måter, ofte har mange nederlag knyttet til skolen. Det er viktig at skolen møter dem på andre måter, med andre prøveformer enn den tradisjonelle prøveformen. Det er helt avgjørende for om ungdommer, og for så vidt eldre, skal benytte seg av den muligheten som vi nå gir dem.

I forbindelse med lovendringen, oppfølgingen av Stortingets behandling av kompetansereformen, er det gjort flere viktige grep. Vi har gitt voksne rett til individuell grunnskole og videregående skole. Arbeidstakerne har fått en lovfestet rett til permisjon. Vi har gitt rett til opptak til høyere utdanning på grunnlag av realkompetanse, altså uten generelle studieerfaringer. Det er grunn til å legge merke til at erfaringene med denne reformen er veldig gode. Mange høyskoler og universiteter har tatt opp studenter på grunnlag av realkompetanse, og erfaringene er gode. De aller fleste av de studentene lykkes veldig godt, både de som blir tatt opp til deltidsstudium, og de som følger et vanlig studium ved en institusjon. Så dette har vært en viktig og spennende reform.

Vi har gjennomført et kompetanseutviklingsprogram i henhold til de planene vi hadde, og det er bevilget et sted mellom 200 mill. kr og 300 mill. kr. Denne reformen, som egentlig startet med et forslag fra SV om etter- og videreutdanning, beveget seg gjennom kompetansereformen, og man fikk gjort mange viktige vedtak. De har vært nyskapende for en stor del av vårt utdanningssystem, og vi har løftet fram et nytt kunnskapssyn, et nytt syn på kunnskap, og vi har gitt mange som tidligere har opplevd nederlag i forhold til skolen, muligheten til å få dokumentert hva de kan.

Det som står igjen av kompetansereformen, er først og fremst finansiering av reformen. Der har vi dessverre ikke kommet så langt som vi burde ha kommet. Fortsatt har vi ikke fått orden på hvorledes en del av etterutdanningstilbudene skal finansieres. Jeg vil bare minne om at vi hadde et forslag om en trepartsfinansiering, at både det offentlige, staten, og arbeidsgiverne og arbeidstakerne

skulle gå inn med finansiering. Dette håper jeg at vi også skal få til. Når vi får det på plass, er dette store reformarbeidet tilnærmet fullført.

Det er litt spennende at det faktisk er en Høyre-statsråd som fremmer dette forslaget, for da vi behandlet kompetansereformen, drev Høyre ganske sterk harselas med noen av disse forslagene. Blant annet var det veldig morsomt at rørleggere nå kunne bli leger. Det var det man drev stor harselas med. Slik er ikke denne reformen, men denne reformen løfter fram den tause og skjulte kunnskap som det tidligere ikke har vært mulig å få dokumentert.

Så til slutt til finansieringen. Det er klart at det vil påføre fylkeskommunene ekstrakostnader. Jeg håper det påfører fylkeskommunene en masse ekstrakostnader, nettopp fordi det betyr at det er mange som ønsker å benytte seg av ordningen, benytte seg av et system, komme til fylkeskommunene for å få vurdert sin realkompetanse opp mot skolens læreplaner. At dette blir kostnadskrevene, vil altså være tegn på at vi har lyktes.

Så må vi følge dette opp. Vi må påse, når vi får dokumentert omfanget, at fylkeskommunene får dekket de kostnadene som trengs for å gjennomføre dette på en god måte. Kostnadene skal iallfall ikke være det som hindrer folk i å benytte seg av denne muligheten. Derfor er det også en sterk oppfordring til statsråden, når dette skal iverksettes, å påse at det går klar beskjed til fylkeskommunene om at her skal en ta et skikkelig grep, her skal det legges til rette, og her skal en ikke bruke tradisjonelle prøveformer når voksne mennesker kommer for å få dokumentert sin realkompetanse.

Det er faktisk en veldig stor reform vi vedtar. Jeg er ikke sikker på at alle har fått det med seg.

Arne Lyngstad (KrF): Saksordføreren holdt en god redegjørelse for komiteens arbeid og innstilling og gav uttrykk for vurderinger som også Kristelig Folkeparti slutter seg til.

Når jeg likevel tar ordet, er det fordi representanten Evje holdt et innlegg hvor hun framstilte det slik at regjeringspartiene var imot kompetansereformen. For Kristelig Folkepartis vedkommende er ikke det riktig. Vi har støttet kompetansereformen hele tiden. Vi har også støttet at man skal ha muligheter for å få dokumentert realkompetanse, og nå også denne lovendringen. Jeg synes det er prisverdig at Regjeringen legger dette til grunn og følger det videre opp. Det viser at erfaringene fra arbeidslivet har virket positivt på synspunktene som har kommet fram.

Jeg oppfattet det imidlertid slik at Fremskrittspartiet fortsatt ønsker å føre en omkamp om kompetansereformen, og spesielt knyttet til realkompetansevurderingen. Det ønsker ikke Kristelig Folkeparti.

La meg også si at i forhold til det med økonomi er jeg fortsatt litt usikker på hvor stort omfang dette vil få. Jeg tror det er nødvendig å høste en del erfaringer med dette før vi ser på det og dermed kan ha noen formening om hvor store kostnader dette vil utgjøre for fylkeskommunen.

Dagens vedtak opplever jeg som en naturlig oppfølging og et skritt videre, noe som styrker voksnes og innvandreres mulighet til å dokumentere sin kunnskap og dermed også til å fungere godt og få tilgang til arbeidslivet.

Presidenten: Flere har ikke bedt om ordet til sak nr. 1. (Votering, se nedenfor)

Etter at det var ringt til votering i 5 minutter, uttalte **presidenten:** Sak nr. 1 tas opp til votering.

Votering i sak nr. 1

Presidenten: Under debatten har Ursula Evje satt fram et forslag på vegne av Fremskrittspartiet og representanten Jan Simonsen. Forslaget lyder:

«I

I lov 17. juli 1998 nr. 61 om grunnskolen og den vidaregåande opplæringa (opplæringslova) skal § 4A-3 nytt femte og sjette ledd lyde:

Vaksne som har rett til vidaregåande opplæring har rett til vurdering av realkompetansen sin og til kompetansebevis. Personar som ikkje har rett til vidaregåande opplæring, skal få vurdert realkompetansen sin om de blir vist til dette av kommune, arbeidsmarknadsetaten, trygdeetaten, bedrifter m.fl. Departementet kan gi nærmare forskrifter.

Utdanningsinstitusjonar, bedrifter, m.fl. skal gi kompetansebevis på grunnlag av realkompetansevurdering på vidaregåande opplæringsnivå. Departementet kan gi nærmare forskrifter.»

Det vil bli votert alternativt mellom dette forslag og komiteens innstilling.

Komiteen hadde innstillet til Odelstinget å gjøre slikt vedtak til

I o v

om endring i lov 17. juli 1998 nr. 61 om grunnskolen og den vidaregåande opplæringa (opplæringslova)

Møtet hevet kl. 22.20.

I

I lov 17. juli 1998 nr. 61 om grunnskolen og den vidaregåande opplæringa (opplæringslova) skal § 4A-3 nye femte og sjette ledd lyde:

Vaksne som har rett til vidaregåande opplæring har rett til vurdering av realkompetansen sin og til kompetansebevis. Personar som ikkje har rett til vidaregåande opplæring, skal få vurdert realkompetansen sin om dei blir vist til dette av kommune, arbeidsmarknadsetaten eller trygdeetaten. Departementet kan gi nærmare forskrifter.

Fylkeskommunen skal gi kompetansebevis på grunnlag av realkompetansevurdering på vidaregåande opplærings nivå. Departementet kan gi nærmare forskrifter.

II

Lova trer i kraft straks.

V o t e r i n g :

Ved alternativ votering mellom komiteens innstilling og forslaget fra Fremskrittspartiet og representanten Jan Simonsen bifaltes innstillingen med 53 mot 11 stemmer. (Voteringsutskrift kl. 22.17.14)

Presidenten: Det voteres over lovens overskrift og loven i sin helhet.

V o t e r i n g :

Lovens overskrift og loven i sin helhet bifaltes enstemmig.

Presidenten: Lovvedtaket vil bli sendt Lagtinget.

S a k n r . 2

Referat

Presidenten: Det foreligger ikke noe referat.